

Maitasun-hari ikusezin bat

Barre-algaraz betetako etxe batean bi anaia oso berezi bizi ziren: bost urteko Jaume eta hiru urteko Salvador.

Jaume anaia zaharrena zen. Gauza asko egiten zekien: bere kabuz janztea, istorioak kontatzea eta oso azkar korrika egitea. Salvador gazteagoa zen; dena behatzea eta anaiari edonora jarraitzea gustatzen zitzaion.

“Jaume!” oihu egiten zuen maiz Salvadorrek. “Itxaron nazazu!”

Batzuetan Jaumek bakarrik jolastu nahi zuen.
“Orain ez, Salvador…” esaten zuen, pixka bat nekatuta.

Eta Salvador geldirik egoten zen, begiak triste samar.

Egun batean, parkean jolasten ari zirela, Salvador erori eta belauna mindu zuen. Ozen negarrez hasi zen. Inor iritsi baino lehen, Jaume bere ondoan zegoen jada.

“Ez egin negar, txikitxo”, esan zion. “Hemen nago.”

Altxatzen lagundu eta besarkada handi bat eman zion. Une hartan, Jaumek zerbait berria sentitu zuen bularrean: maitasun handi, oso

handi bat.

Gau hartan, Jaumek amets bat izan zuen. Amets egin zuen bera eta Salvador hari distiratsu batek lotuta zeudela, bere bihotzetik zetorren eta bere anaiarengana iristen zena. Haria ezin zen ikusi, baina beti hor zegoen.

Ahots gozo batek esan zion:
“Hari hau anaien arteko maitasuna da. Ez da inoiz hausten, eztabaidatu edo haserretu arren”.

Hurrengo egunean, Jaumek bere anaia hobeto zaintzea erabaki zuen. Dorreak eraikitzen irakatsi zion, eskutik heldu zion kalea zeharkatzeko eta ipuinak kontatu zizkion oheratu aurretik.

Eta Salvadorrek, irribarre handi batekin, esan zion:
“Maite zaitut, Jaume”.

Jaumek besarkatu eta erantzun zion:
“Beti maiteko zaitut, gertatzen dena gertatzen dela”.

Anai-arrebak hau direlako: bizitzarako lagunak, sendatzen duten besarkadak eta betiko irauten duen maitasun baldintzagabea.